

Eredményes fejlesztés a járásban

Tegnap délelőtt Szegeden, székházában ülésezett a járási tanács végrehajtó bizottsága. Az április 28-i járási tanácsülés előkészítéseként a vb megtárgyalta, megvitatta az 1969. évi költségvetési s fejlesztési terv teljesítését.

Tavaly e tervet sikeresen hajtották végre. Az eredményt befolyásolta az 1968-ban szerzett gazdálkodási tapasztalat, továbbá a viszonylag jónak mondható gazdálkodási esztendő, továbbá a tanácsi szervek komoly felelősségérzete és igyekezete. A lakosság szükségleteinek fokozottabb kielégítésével is törődtek és ez kedvezően hatott a demokratizmus szélesebb körű kibontakozására is. Jellemző volt még az elmúlt évre, hogy a pénzellátás fennakadás nélkül, folyamatosan történt, a pénzügyi egyensúlyt megtartották, tovább növekedett a gazdálkodó szervek önállósága, így aztán a tervezett fejlesztések beindultak és a felújítások jelentős hányadát megvalósították.

Gongjaink

A kulturált szórakozás

Mondhatja az olvasó: már a szórakozás is probléma? „Megoldódik ez önmagától, fölösleges még ezzel is törődni” — mondotta egy örökké elfoglalt, sokdolú gvarigazgató, alighanem önmagából indulván ki. Pedig attól, hogy ő az üzem falai között tölti el napjainak zömét, sohasem jutva dolganak a végére, másoknak még okozhat komoly gondot a szabad idő eltöltése. Annál is inkább, mivel ma már Szegeden is sok ezer munkás és tisztviselő dolgozik rövidített munkaidőben, akinek hétvégi pihenője két nap hosszúságúra nőtt meg.

Látszólag nincs különösebb baj, bárcsak csupa ilyen gondjaink lennének már. Van a városban színház, működik néhány mozi, sokan járnak a vidám parkban, időnként felüti sátrait egy-egy cirkusz, gyakran műsort ad az ORI, úgy ahogy működnek a művelődési otthonok, nyáron sokakat csábít a partifürdő és így tovább. Ki-ki odajár szórakozni, ahol igénye és ízlése szerint legjobban érzi magát, fő, hogy az emberek kapcsolódjanak és pihenjenek. Igen, de ebben a 120 ezer lakosú, dinamikus fejlődő városban megtalálja-e mindenki, amit keres? Nem kényszerülnek-e elég sokan arra, hogy otthonukban, a négy fal között evéssel és gyötörő semmittevéssel, a tévé műsorán unatkozva várják az értelem, megváltó hétfő reggel érkezését?

Ezeket a kérdéseket vizsgálgatva aligha kapunk egyértelműen pozitív választ. Kétségtelen, hogy például a kórusmozgalom ma is életképes, a gyermekműsorok változatlanul népszerűek, s újabb — szimpatikus — kezdeményezések is észlelhetők. Ha csupán ezeket vennénk, tetszetős képet kapnánk. A teljes igazság azonban nyugtalanítóbb a látszattól. Megbízható felmérés hiányában még azt sem tudjuk, hogy a jelenlegi szórakoztató hálózat — a gazdaságossági szempontokon túl — alkalmas-e bizonyos tudatformálásra és izlésnevelésre. Mert erről van szó végső fokon. Minden

Két utca nyárra készül

Útépítés az Oskola utcában és a Középkikötő soron

Az egyik: előszoba a szabadtéri játékokhoz, a másik: a strand előtere. Két sokat emlegetett utca újul meg a nyárra: az Oskola utca egészen végig, a Középkikötő sor pedig az uszoda és a Dohány utca között. S ahogy eddig hasonlóak voltak egymáshoz elhanyagoltságukban, funkciójukban, most abban, hogy mindkettő bontásán, építésén a hőmezővásárlhelyi közuti építő vállalat szerénykedik. Akárcsak tavaly a Lenin körúton, ahol becsülettel tiszteltben tartották a határidőket.

Az Oskola ucai kátyukról tavaly megjelent cikkünkben — Patyolat akció volt a glossza címe — tréfásan fel-emlegettük, hogy az Alabárdos falára emléktáblát kellene helyezni: Itt vót a sár. Most, remélhetőleg, eljön az az idő, amikor legföljebb az idei télen a házakra fröcs-csentett sár nyomairól gondolhatja az idegen, hogy itt

valaha rossz volt az út.

Másfél millió forint költséggel, az UVATERV tervei alapján

az Oskola utcában kilenc méter széles úttestet alakítanak ki.

s mellette másfél métertől három méterig terjedő szélességű járdát. Akik ismerik az utcát, tudják, hogy erre azért van szükség, mert a házak nem illeszkednek egymáshoz, van amelyik előtt másfél méternyi hely marad csak. A kocsiút az akadémiái épület előtt fél méterrel keskenyebb lesz, mint másutt, az árkádok miatt. A jövő utcaképehez tartozik az is, hogy az új házak előtti kis parkok részben megszűnnek, s

három gyalogátkelőhely lesz.

Ani az Oskola utcában sem egyszerű, jóval bonyolultabb a Tisza-parton. A tervezők és építők kezét bizonyos mértékben megkötötte, hogy

a töltésen kell az utat kialakítani.

Igy az a megoldás látszott megfelelőnek, hogy fönt egy izmeier széles utat alakítsanak ki, amelyen elfér egy négy és fél méteres parkoló-sáv és egy öt és fél méteres a közlekedésre. A járda 20—30 centiméterrel lejjebb lesz, és korlát fogja védeni.

Valószínűleg sokan lesznek, akik azt kifogásolják, hogy a járdát miért nem lehetett feltölteni a megfelelő magasságúra. A gazda, az I. kerületi tanács szakemberei szerint ez azonban túlságosan drága lett volna, nem szólvá arról, hogy az elfogadott megoldás igazodik legjobban a feltételezett távlati beépítési tervhez. A legfontosabb úgyis az, hogy a strandra jégykőknek általában, s különösen az autóval érkezőknek, megkönnyíti az útját, mert a Dohány utca, Gyapjas Pál utca és Torontál tér között körforgalmat alakítanak ki, nem kell tehát megkerülni egész Újszegedet az autós vendégeknek. Vagy épp házigazdának.

A tervek megvalósításának éppoly göröngyös az útja, mint amilyen eddig a két utca volt. Ésszerűnek látszott volna például az, hogy — ahogy a Dohány utca bontott anyaggal való rendbehozása megtörténik — a hid alatt is átbújtassák az utat, megszüntessék a kátyukat. A hídfejlető építése miatt ez nem lehetséges. Ugyanigy kellett számolni azzal, hogy az Oskola utca végén nem lehet a járdát megcsinálni, ott most a cölöpverőgépek dolgozik, s majd az építők a körülkerített ház helyen. S ne csodálkozzanak azok sem, akik azt látják, hogy a strand előtt nem folytatódik a munka: egyelőre

félbeszakította

a harmadfokú árvízvédelmi készültség. Mégis: reménykedjünk abban, hogy a szabadtéri játékok kezdetére elkészül ez a két fontos utcaszakas.

Veress Miklós

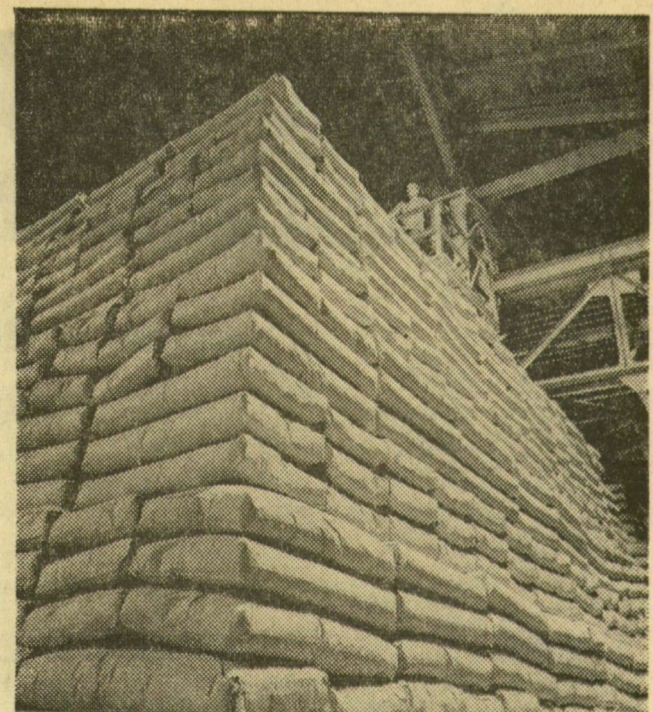
Szovjet professzor előadása Szegeden

Tegnap kedves vendéget köszöntöttek Újszegeden, a megyei pártbizottság oktatási igazgatóságán. Az MSZMP KB Politikai Főiskolájának meghívására Magyarországon tartózkodó C. M. Dzsunuszov, a filozófiai tudományok doktora, a Szovjet Tudományos Akadémia Filozófiai Intéze-

Cukor-szállítmányok

Január közepére hazánk

11 cukorgyára befejezte a cukorrépa feldolgozását; le-gyártották a cukrot. Azóta javában folyik a gyári rak-tárakból a töltött cukroszá-kok és a fogvasztók részére becsomagolt kisebb egységek bel- és külföldi piacra tör-tető kiszállítása. Képünk a petőházi cukorgyár raktárá-ban készült.

EGY HÓNAP INDIA EGYETEMEIN

Budapesttől Budapestig 25 ezer kilométert utazott, 38 órát töltött repülőgépen dr. Márta Ferenc egyetemi tanár, a József Attila Tudományegyetem rektora, aki — mint már jelentettük — három ázsiai országban, Kuvaiban, Irakban és Indiában tett látogatást. Hazatérésekor megkértük, tájékoztassa az olvasóinkat hathetes útjának élményeiről, tapasztalatairól.

Kuwait és Irak

— Az utazás két részre oszlott — mondotta. — Kuvaiba és Irakba kulturális küldöttség tagjaként dr. Káhu-lits Lászlóval, a Művelődés-ügyi Minisztérium főosztály-vezetőjével és dr. Nyilas Jó-zseffel, a közgazdasági egye-tem dékánjával együtt utaz-tam. Mindkét országban egy-egy hetet töltöttünk.

Látogatásunk fő célja az volt, hogy részt vegyünk annak a kulturális egyezmény-nek az összeállításában, amelynek aláírására körülbe-lül egy hónap múlva a két ország delegációjának ma-gyarországi látogatása alkalmából Budapesten kerül sor. Ez volt az út egyik része. A másik az indiai tanulmányút.

Előadások hét egyetemen

— Mi volt az indiai út célja?

— Indiába egyedül utaztam tovább. A két ország közötti kulturális egyezmény alapján kaptam a meghívást egy hónapra, azzal a céllal, és feladattal, hogy egyrészt saját kutatásaimról számol-jak be, másrészt ismertesse-m a magyar egyetemi ok-tatási szisztémát. Március 15-én érkeztem meg Bombay repülőtérre, s a rendkívül barátságos, vendégszerető indi-aiak nagyon jól szervezett és lebonyolított programot dol-goztak ki számomra. Hét egyetemen, Delhi, Chandi-gark, Hyderabad, Madras, Bombay, Poona és Simla egyetemen tartottam egyen-

ként három-négy előadást. Közülük egy a mi egyeteme-ink oktatási rendszerével foglalkozott. A többiben saját kutatásaimat ismertettem. — Hogyan fogadták Indiá-ban a magyar egyetem re-formelvéit?

— Úgy tapasztaltam, rend-kívüli érdeklődéssel. Főkép-pen és elsősorban az érdekel-te az indiai szakembereket, ahogyan Magyarországon si-került megoldani a szükség-letnek, a társadalmi és ter-melési szükségletnek megfe-lelő képzési rendszert.

— Hasonló problémák az indiai egyetemeket is foglal-koztatják?

— Merész dolog lenne a két ország egyetemeit össze-hasonlítani. Más feltételek és körülmények között dolgoz-nak. Indiában például a fel-vétel általában nincs korlá-tozva, ezért az egyetemek va-lóságos óriások, a hallgatók létszáma jóval a 10 ezer fö-lött van. Gondjaik, problé-máik jórészt ebből következ-nek. Ugyanis se annyi fel-szerelésük, se annyi oktató-juk nincs, amit ennek a ha-talmas tömegnek a színvona-las oktatása megkívánna. Az egyetemi rendszer egyébként azonos az angolal, azzal a módosítással, hogy nagyobb tömegek oktatására alkalmazták. Angol az oktatás nyelve is. Néhány éve ugyan vita folyik arról, hogy az an-gol helyett a hindi nyelvet tegyék általánossá. De ez roppant nehéz. India népei 15 nyelven beszélnek, általá-ban igen kevéssé, néha egy-általán nem értve egymást, s a központi kormánynak — India politikai rendszeréből következően — nagyon kevés beleszólása van az egyes ál-lamok oktatásügyébe, amely az államok hatáskörébe tar-tozik.

Jó kapcsolatok

— Milyen régi Indiában az egyetemi oktatás?

— Három régi egyetemük, a madrasi, a calcuttai és a bombayi székesztendő. Van három egészen új egye-temük is, amelyeket 15 esz-tendővel ezelőtt szovjet, ame-rikai és nyugatnémet segít-séggel építettek. Ezeknek az egyetemeknek természetsze-rűleg jobb az adottságaik, sokkal jobb például a mű-szerparkjuk, s részben más a képzés is. A fölvetel nem korlátlan, ezeknek az egyete-

meknek joguk van a jelent-kezők szelektálására.

— Milyenek a magyar—in-diai egyetemek kapcsolatai?

— Jóleső érzéssel tapasztaltam, hogy hazánkat min-denütt ismerik. Sehöl nem volt probléma, hogy merre, hol van Magyarország. Sőt, minden egyetemen találkoztam olyan kutatóval, aki járt már nálunk. Úgy tapasztal-tam, hogy ezek a kapcsola-tok állandóan fejlődnek és erősödnek. Vijaya Ragavan, a hyderabadi egyetemről pél-dául most hat hónapig a sze-gedi tudományegyetem ven-dége; épp akkor érkezett Szegedre, amikor én Indiá-ban jártam. Az egyetemek kutatják annak lehetőségeit, hogyan küldhetnek több ös-ztöndíjast hozzánk.

A XX. század és a középkor

— Milyen tapasztalatokat szerzett Márta elvtárs az or-szágról?

— Bár mint mindenki, én is nagyon sokat olvastam, hallottam Indiáról, ráadásul az útra külön felkészültem, mégis sok minden meglepett és megdöbbentett abból, amit láttam és tapasztaltam. Kezdve attól, hogy amikor Bom-bayban kiléptem a repülő-gépből, és úgy éreztem, nem kapok levegőt — 90—95 szá-zalékos volt a levegő pára-tartalma! — egészen a nagy-városi nyomortelepekig. In-dia, mint sokan elmondták, megirták már — az ellenté-tek országa. A XX. század vívmányai és a középkor együtt, egyszerre élnek az országban. A lakosság 1948 óta 200 millióval növekedett, száma jelenleg 560 millió. Hatalmas a munkanélküliség, s bár az ipar fejlődik, a me-zőgazdaság nagyon elmaradott.

— Mi volt a legérdekesebb élménye?

— A sok közül nagyon ne-héz választani. De kiemel-ném, hogy minden előzetes ismeretem ellenére mennyire jólesően lepett meg az, hogy az indiaiak milyen rendkívüli gondossággal óvják, őrzik és ápolják történelmi, művésze-ti emlékeiket. A könyvtárak-ban például a régi kéziratok minden lapját falemezek kö-zé helyezve őrzik. Nem be-szélek olyan közismert dol-gokról, mint egyebek közt az építészeti emlékek védelme.

Ö. L.

PÉNTEK, 1970. ÁPRILIS 17.